Фабиан Ленк

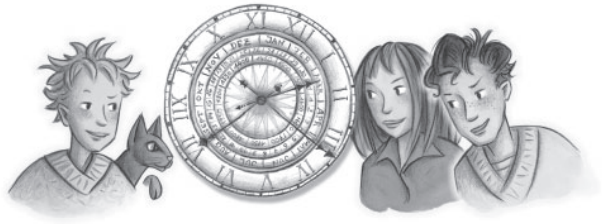

Детективи
с машина на времето

Клеопатра и свещената кобра

Илюстрации
Алмуд Кунерт

Издателство „Фют“

Kleopatra und der Biss der Kobra
© 2009 Ravensburger Buchverlag
Otto Maier GmbH, Ravensburg (Germany)

Клеопатра и свещената кобра
© Издателство „Фют“, 2023
Превод Ирена Патулова

ISBN: 978-619-199-994-1

Ким, Юлиан, Леон и Кия – детективи във времето

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет по времето на фараоните или в Древен Рим.

Винаги когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

---

[1] *Темпус – (от лат.) време*

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

Паякът

Ето там! След секунди ще се случи!

Ким не откъсваше поглед от учителката си Ирмтрауд Веленберг. Учителката беше към петдесетгодишна, с къса коса и с очила без рамки. Преподаваше им биология. В момента учеха за различни видове змии...

Но това, което се спускаше от тавана над лявото ѝ рамо, със сигурност не беше змия, а един доста тлъст паяк.

Ким вече предусещаше мига, когато учителката ще види паяка. Дали ще изкрещи, или ще припадне?

Ким въобще не харесваше госпожа Веленберг. Учителката май не знаеше какво е усмивка, а освен това пишеше ниски оценки. Затова не беше сред любимите учители и на Леон и Юлиан – приятелите на Ким.

Паякът висеше на няколко сантиметра от рамото на учителката.

Задава се голяма веселба, помисли си Ким и погледна Леон и Юлиан. И двамата се бяха ухилили до уши. Явно също са забелязали паяка.

Докато говореше, Ирмтрауд Веленберг посочи наляво към дъската и погледът ѝ се блъсна в паяка, виснал почти пред носа ѝ.

Ким затаи дъх, но за нейно голямо разочарование учителката не изпищя. Точно обратното, докато кикотът в класа се усилваше, госпожа Веленберг спокойно взе паяка в ръка, отвори прозореца и го пусна навън.

Дори не ѝ мигна окото!

– Е, свършихме с това – невъзмутимо отбеляза учителката. – Да се върнем към текста. Знаете ли, че...

Ким слушаше с половин ухо. Други предмети я интересуваха повече. Като историята например. Но Ирмтрауд Веленберг беше от учителите, които обичаха да дават тестове без предупреждение. Затова беше хубаво да се слуша внимателно в час. Ким въздъхна и се опита да се съсредоточи върху думите на биоложката.

– И така, египетската кобра – говореше тя, – е забележителен представител на семейството на кобрите. Древните египтяни я смятали за свещена. Разгледайте снимката на страница четиресет и шеста в учебника си.

Ким наостри уши. Древните египтяни? Тя добре си спомняше за приключението им в

Древен Египет по времето на фараонката Хатшепсут*. Древната владетелка от Нил носеше корона, украсена със златна египетска кобра. Ким бързо отгърна на въпросната страница и видя тъмнокафява змия, изправена заплашително с разперена качулка.

– Египетската кобра достига на дължина до два метра и половина и се храни с жаби и птици, които лови нощем. Ухапването ѝ е много отровно. Така ли е, Ким?

– Чела съм, че дори е смъртоносно – отвърна Ким. – Точно такова ухапване е причина за смъртта на знаменитата царица Клеопатра, нали?

– Едва ли! – поклати глава учителката. – Ухапването на египетската кобра е много опасно, но в редки случаи е смъртоносно. Чувала съм тази история, естествено. Клеопатра VII се самоубила, като се оставила да бъде ухапана от змия. Само че това е пълна глупост.

Ким погледна изненадано към Юлиан и Леон, които седяха на местата си като наелектризирани.

Ако ухапването от кобра не е причина за смъртта на Клеопатра, тогава какво? От

** Всички думи, отбелязани със звездичка, са свързани с историята на Древен Египет и са обяснени в речника в края на книгата.*

какво всъщност е умряла царицата? Трябва непременно да проучат въпроса.

– Момчета, дали да не отскочим за малко до библиотеката? – попита Ким приятелите си, докато тримата крачеха към къщи. – Все ще попаднем на някоя книга, където пише какво се е случило.

– С удоволствие – отвърна Юлиан. – Аз знам само версията с ухапването. Може да се срещнем в библиотеката, след като си напишем домашните. Какво мислиш, Леон?

– Супер, аз съм „за“! – отвърна момчето с луничките.

Библиотеката в стария манастир „Свети Бартоломей“ беше безлюдна, защото приятелите избраха за посещението си време, когато читалните са затворени за посетители. Юлиан имаше ключ от библиотеката, оставен от дядо му – бивш библиотекар.

С децата беше и Кия, красивата котка със смарагдовозелените очи. Тя се заумилква в краката на Ким и се опита да хване една малка топка, която момичето ритна напред.

Приятелите се заровиха по лавиците в търсене на книги за Клеопатра. Прелистиха десетки страници, търсиха и в интернет.

– Историята за ухапването от кобрата е описана от Плутарх* – прочете на глас Леон. Момчето се беше настанило пред един компютър и попадна на тази информация в интернет. – Плутарх я описал сто години след смъртта на Клеопатра. Източникът е дядо му, който познавал един придворен лекар, той пък бил близък с някакъв готвач, работил при фараонката по времето, когато тя умряла. Този готвач му разказал за ухапването от кобрата. Е, всичко това не звучи кой знае колко убедително...

– Да, наистина – съгласи се и Ким. После седна на една маса и се зачете в някаква специализирана книга, а Кия я побутваше с носле и ѝ хвърляше укорителни погледи, без да откъсва очи от топката.

– Ще играем по-късно, обещавам! – успокои я Ким и пробяга с поглед по страниците. Откри един интересен абзац и го зачете на глас: – Клеопатра VII се самоубива на 12 август 30 г. преди новата ера в Александрия*, тогавашната столица на Египет.

– Александрия ли? – попита Юлиан. – Не беше ли там онзи фар? Как се казваше?

Ким продължи да се рови в книгата.

– Александрийският фар* – изстреля в отговор тя – не е бил единствената забележителност на Александрия. Там се намирал

Музейонът*, неговата библиотека била най-прочутата в Древния свят. В нея се съхранявали най-малко петстотин хиляди свитъка. Тук имало и величествен палат, и храм на Изида*, любимата богиня на Клеопатра. Но фарът бил висок сто двайсет и два метра и бил едно от седемте чудеса на Древния свят. Бил украсен с великолепни статуи на гръцки богове, нали Александрия е основана от елинския владетел Александър Велики*, който победил персите и завладял Египет. След смъртта му един от неговите военачалници – Птолемей I*, поел управлението и основал династията на Птолемеите.

Леон подръпна крайчеца на ухото си.

– Значи Клеопатра е от династията на Птолемеите? Пише ли защо се е самоубила?

Ким отново се зачете.

– Да – каза тя най-сетне. – Войските на Клеопатра претърпели поражение във важна битка с римляните, морската битка при нос Акций*. Тя се водела между флотата на Октавиан* и флотата на Марк Антоний*, към която се присъединила и флотата на Клеопатра, неговата любовница.

– Клеопатра била влюбена в римлянин, така ли? – попита изненадано Леон.

– Да – отвърна Ким и обобщи прочетеното. – Двамата дори имали три деца. Този Марк Антоний управлявал заедно с Октавиан Римската империя. Египет бил превърнат в римска провинция, управлявали го фараони, но те били подчинени на римляните. Запленен от чара ѝ, Марк Антоний се влюбил в Клеопатра и се преселил в Александрия. Носели се слухове, че той искал да направи Александрия столица на империята. Чашата на търпението на Октавиан преляла и той решил да се изправи срещу някогашния си приятел. При Акций войските на Октавиан победили армията на Клеопатра и Марк Антоний, но те успели да избягат в Александрия, където Марк Антоний се самоубил, а два дни по-късно същото направила и Клеопатра, защото се страхувала, че Октавиан ще я плени и ще я откара в Рим... Поне така пише тук.

Ким разгърна още една книга, но и тук се твърдеше същото – Клеопатра се самоубила, като се оставила да я ухапе кобра.

Приятелите търсиха и други източници, но без особен успех.

– Остава си загадка как е умряла Клеопатра. – каза замислено Юлиан.

– Което обаче прави случая интересен за нас – не се стърпя Ким.

– Трябва да сме предпазливи! Ако не е било самоубийство, вероятно е било...

Юлиан не довърши изречението.

– Убийство! – прошепна Ким и кожата ѝ настръхна.

– Да – кимна Леон, – а това би могло да се окаже прекалено опасно. Така че ще трябва да сме много внимателни. Нямам търпение да проучим нещата из основи, вече знаем как и къде е умряла Клеопатра. Какво ще кажете за едно малко пътешествие с Темпус?

– Точно това исках да ви предложа! – грейна Ким. – Трябва да разрешим загадката със смъртта на Клеопатра. Какво ще кажеш, Юлиан?

Светлокосото момче се поколеба за момент, но после се съгласи.

За по-малко от две минути приятелите стигнаха до тайнствената стая на времето. Темпус бе скрита зад висок шкаф, монтиран на релси, така че да може да се движи. Децата се напънаха и отместиха шкафа встрани. Зад него се показа черната врата на Темпус, обсипана с плашещи фигури и загадъчни древни символи.

– Готови ли сте? – покашля се Юлиан.

Ким и Леон безмълвно кимнаха.

Юлиан отвори вратата към миналото и пристъпи в безкрайността на стаята на времето. Тук имаше хиляди врати, а над всяка блестеше числото на определена година. Около глезените им се стелеше синкава мъгла и както винаги, беше невъзможно да се ориентират в стаята, чийто под пулсираше с ритъма на времето. В слабата светлина, озаряваща Темпус, приятелите се опитаха да намерят врата с надпис „30 г. преди новата ера“.

Внезапно една от вратите се разтвори и се разнесе страховит рев. Ким усети, че я облива студена пот. Погледна към котката, която ѝ хвърли нетърпелив поглед. Ким сви рамене, почти отчаяна. Как ще намерят правилната врата, когато в подреждането на датите няма никаква логика?

Продължиха да се лутат из Темпус и все се надяваха да извадят късмет. Някои от вратите бяха здраво залостени, но повечето бяха отворени и се блъскаха от вятъра, който внезапно и незнайно откъде започваше да духа. От отворените врати, край които се препъваха в полумрака, долитаха странни звуци – плач, крясъци, изстрели...

Най-после Леон намери правилната врата.

– Чиста случайност – обяви той, но целият сияеше.

„Случайност ли? – сбърчи чело Ким. – Не вярвам. Убедена съм, че няма нищо случайно! Не и в стаята на времето!“

Момичето погледна към вратата. В първия момент ù се стори, че не долавя и звук. После дочу тихо съскане и потрепери.

Змия!

– Е, момчета? – обърна се тя към Леон и Юлиан и взе Кия в ръце.

– Готови сме!

Приятелите се хванаха за ръце и се концентрираха върху Александрия. Само така Темпус можеше да ги отведе на точното място. След това направиха решителната крачка и пристъпиха през прага. Очакваше ги черното нищо – бездънна, безгранична бездна, която ги погълна в миг.

Мъжът на скелето

Слънцето ги заслепи, беше топло, а във въздуха се носеше мирис на море. Отпред се беше ширнал морски залив и върху синьо-зелените вълни леко се полюшваха множество кораби – обикновени тръстикови лодки с извити като дъга носове, от които рибари хвърляха мрежите си, барки*, натоварени догоре със зърно, широки салове, превозващи дънери, както и един огромен боен кораб с три реда гребци, с широко платно и страховит таран.

На пристанището се виждаха складове и кръчми, а между тях се полюшваха палми. Кейове, също като остри езици, се врязваха в огромното пристанище. Големи търговски кораби, току-що разтоварени, бяха полегнали на дрейф.

На един остров отдясно зад висока стена се издигаше величествен дворец, изграден от множество свързани една с друга сгради, всяка с плосък покрив, опасан със златна лента, която блестеше на слънцето.